

[Tinning]

ud, som dagspressen har refereret op og ned, kunne hr. Knud Lind gå herop og sige: der har jo været meget skrivi i avisen. Hvad gør udenrigsministeren så? Ja, så bliver han væk. Forespørgslen er rettet til udenrigsministeren, men hr. Knud Lind er fuldstændig ligeglad, han har ikke brug for udenrigsministeren mere, for han har fået, hvad han ville have, nemlig noget, som kan bruges til at gå i kødet på Tvind.

Fru Bente Juncker gik – hvor utroligt det end lyder – skridtet videre og anlagde den særlige synsvinkel, at noget af det mest beklagelige var, at vort lands udenlandske repræsentationer er blevet bragt i pinlige situationer. Ja men det, vi snakker om, er nogle unge mennesker, som har været på Tvind. Nogle har været på udenlandstur, og pludselig bliver problemet så til, at en eller anden ambassadør har følt sig pinligt berørt og har måttet beklage. Hvad er de konkrete eksempler, hvis vi kigger lidt på dem?

De konkrete eksempler er sådan nogle, som man f.eks. skal hente i Colombia. Jeg ved ikke, hvor mange der ved hvor meget om de indenrigspolitiske forhold i Colombia, men det er faktisk et land, hvor man roligt kan sige at det drejer sig om en diktaturstat. Så finder styret dernede ud af, at der er nogle, der har opført sig på en måde, som diktaturstaten og diktaturstatens repræsentanter finder upassende, og man henvender sig til den danske ambassade og siger: der er nogle her, der har gjort noget upassende, de har blandet sig i vores indre anliggender. Og så føler fru Bente Juncker, at nu har man min-sandten bragt ambassadøren på glatis, og hvad er nu det for noget?

Ja men det, det handler om, er, at hvis man vil tage til et land, som er en typisk diktaturstat, eller til et land, som er styret meget stramt politisk som f.eks. – for at komme fru Bente Juncker i forkøbet – Polen, så er der meget snævre grænser for, hvad man kan tillade sig at foretage sig, før de, der sidder på magten, kommer og siger, at det er upassende, og der er ikke nogen, der skal få mig til, fordi den nuværende ledelse i Polen siger, at noget er upassende, at sige: ja men så har de sikkert ret. Og det samme gælder i øvrigt Colombia. Når de herskende i Colombia siger, at noget er upassende, er jeg lige ved at sige, at skulle jeg endelig lægge nogen automatik i det, så ville jeg hellere lægge den au-

tomatik i det, at så har det givetvis været højt passende.

Jeg synes i øvrigt, det er kedeligt, at undervisningsministeren sådan uden videre stillede sig herop og lagde mund til udenrigsministerens ord. Vi fik at vide – undervisningsministeren har været så venlig at låne mig selve talen, sådan at vi kan få tingene mere præcist, og det er jeg glad for – jeg citerer:

»Båret af en betydelig og med en vel i sig selv prisværdig optimisme har man nærmest det indtryk, at rejserne har fundet sted under devisen »det går jo nok«.«

»Har man nærmest det indtryk« – ja men udenrigsministerens indtryk, hvad skal vi med dem, hr. Knud Lind? Udenrigsministerens indtryk kan han eller hans nærmeste familie og venner måske bruge, jeg ved det ikke, men vi herinde skal ikke have udenrigsministerens indtryk, vi skal have faktiske oplysninger, hvis vi skal diskutere noget som helst. Det synes jeg. Og at undervisningsministeren bare stiller sig op og bringer den slags videre, må jeg sige taler ikke til undervisningsministerens ære. Det hedder også dér – jeg citerer:

»Nogle af rejserne er blevet iværksat trods advarsler fra udenrigstjenesten på grund af lokalt vanskelige forhold, det være sig af klimatiske, terrænmæssige eller politiske grunde.«

Det er sådan noget med enten bjerge eller en eller anden, der siger, at det er ikke så nemt at rejse i Colombia, så lad være med det.

Ja men det er realiteten i disse ting, og at man overhovedet kan finde på at sige noget om, at man er tilfreds med, at regeringen nøje vil følge udviklingen i forbindelse med Tvindaktiviteterne efter at have hørt sådan noget fra udenrigsministeren, er godt nok lidt stærkt.

Derudover kun nogle få kommentarer.

Jeg synes, det var rart, at da hr. Knud Lind anden gang havde været oppe at fortælle os, at nu var man begyndt at sende de svage på Tvind, og så blev spurgt præcist, hvad det var, han mente med det, så gav hr. Knud Lind os et foredrag om alt muligt andet, i øvrigt aldeles uinteressant, men det, der var vigtigt, var selvfølgelig, at da hr. Knud Lind blev bedt om konkret at uddybe sine bemærkninger, så valgte han at snakke om nogle andre, der var svage og sådan noget.